

რომი ამყარებს ხილვას — ნომერი თექვსმეტი

საბოლოო გამოცდა: რომის სიმბოლიზმისა და წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების გაგება

Jeff Pippenger

2024-09-04

ამ საბოლოო დაპირისპირებაში, რომელიც რომის სიმბოლოს შეეხება, მცდარ მხარეს მდგომნი ეყრდნობიან წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების დეფექტურ გამოყენებას, როცა ამტკიცებენ, რომ სამი რომი განისაზღვრება 321, 538 წლების სამი კვირადღის კანონითა და შეერთებულ შტატებში მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონით. ამგვარად ისინი არასწორ მიმართულებას ანიჭებენ იმ წესსაც და იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიასაც, რომელსაც ირჩევენ, როგორც ეს იოელის ოთხი მწერის შესახებ დავაშიც მოხდა. იოელის პირველი ექვსი მუხლის ოთხი თაობა, რომელსაც ოთხი შთანმთქმელი მწერი მოსდევს, ეხება იმას, თუ როგორ ნადგურდება თანდათანობით ღვთის ერი ოთხი თაობის განმავლობაში, და რომ ეს განადგურება განხორციელდა ადვენტიზმის მიერ რომისა და განდგომილი პროტესტანტიზმის თეოლოგიის მიღებით.

მიმდინარე დავაში ისინი, ვინც კვირა დღის კანონის გამოყენებით ცდილობენ განსაზღვრონ რომის სამი გამოვლინება, გვერდს უვლიან ჭეშმარიტებას, რომ ღმერთის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში სინამდვილეში ოთხი კვირა დღის კანონია ამოცნობილი, და რომ 321 წელი წარმოადგენს მალე მოსვლად კვირა დღის კანონს შეერთებულ შტატებში, ხოლო 538 წლის კვირა დღის კანონი ტიპობრივად გამოსახავს იმ კვირა დღის კანონს, რომელიც მსოფლიოს ყველა ერს მოევლინება და დაეკისრება. კვირა დღის ოთხი კანონი არ განსაზღვრავს კვირა დღის სამ კანონს, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც წინასწარმეტყველების სამმაგი გამოყენების მესამე გამოვლინება საბოლოო აღსრულებას წარმოადგენს. მალე მოსვლადი კვირა დღის კანონი შეერთებულ შტატებში არ არის საბოლოო კვირა დღის კანონი; იგი სინამდვილეში აღნიშნავს კვირა დღის კანონთა მთელი რიგის დასაწყისს, რადგან დედამიწის ზურგზე თითოეული ერი თანდათანობით იღებს პაპური ხელისუფლების ნიშანს.

ისინი, რომელნიც 2023 წლის ივლისში იქნენ გაღვიძებულნი, ვალდებულნი არიან გაიგონ, რომ წინასწარმეტყველური გამოცდა, რომელიც მათ წინაშე დგას, ხდება სულიწმიდის გარდამოსვლის დროს, და რომ ამ გარდამოსვლის განმავლობაში ერთი კლასი იღებს „ზეთს“, ხოლო მეორე კლასი იღებს „ძლიერ საცდურს“. იმათ მთავარი სახე, რომელნიც ძლიერ საცდურს იღებენ, წარმოდგენილია სწორედ იმავე თავში, სადაც გამოთქმა „ძლიერი საცდური“ გვხვდება; და იმ თავში ჭეშმარიტება, რომელიც ან უყვართ, ან უარყოფენ, არის სწორედ ის ჭეშმარიტება, რომელიც განსაზღვრავს წარმართული რომისა და პაპობრივი რომის წინასწარმეტყველურ ურთიერთობას.

321-სა და 538-ს შორის არსებული წინასწარმეტყველური ურთიერთობა ნაჩვენებია პერგამოს ეკლესიასა და თიატირის ეკლესიას შორის არსებული წინასწარმეტყველური

ურთიერთობით. უკანასკნელ დღეებში, წარმართული რომი, რომელიც წარმოდგენილია 321-ითა და პერგამოსით, არის შეერთებული შტატების სიმბოლო, ხოლო პაპური რომი, რომელიც წარმოდგენილია 538-ითა და თიატირით, არის თანამედროვე რომის სიმბოლო.

321 წლის პირველი რომი იყო ერთიანი ძალაუფლების სახელმწიფო, ხოლო 538 წლის მეორე რომი იყო ორმაგი ძალაუფლება, რომელიც ეკლესიისა და სახელმწიფოს შერწყმას წარმოადგენდა, ამ ურთიერთობაში კი ეკლესია ბატონობდა. მესამე და საბოლოო რომი, რომელიც თანამედროვე რომია, არის სამმაგი ძალაუფლება, რომელიც შედგება გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველისგან.

პავლე ასწავლიდა, რომ წარმართული რომის (გველეშაპის) და პაპური რომის (მხეცის) წინასწარმეტყველური და ისტორიული ურთიერთობის ვერშემეცნება წარმოადგენდა ჭეშმარიტების მიმართ სიძულვილის გამოვლენას, რომელსაც შედეგად მოჰქონდა ძლიერი საცდური. ყველა წინასწარმეტყველი, პავლეს ჩათვლით, უფრო კონკრეტულად უკანასკნელ დღეებს მიემართებოდა; ამიტომ პავლეს ისტორიაში ამ ორ ძალას შორის არსებული ურთიერთობა წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში თანამედროვე რომის სამ ძალას შორის არსებული ურთიერთობის გამოხატულებას. იმ წინასწარმეტყველური ურთიერთობის უარყოფა, რომელიც უკანასკნელ დღეებში გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგ კავშირს „აყალიბებს“, ნიშნავს, რომ ადამიანი საკუთარ თავს ძლიერ საცდურს უმტკიცებს.

ურია სმითის მიერ ჩრდილოეთის მეფის შესახებ გამოთქმული კერძო განმარტება წარმოადგენდა „მიზეზს“, რომელმაც „შედეგი“ წარმოშვა. მაგრამ ის ჯგუფი, რომელიც რომთან დაკავშირებულ დავებში მცდარ მხარეზე დგას, კონკრეტულად არის დახასიათებული როგორც ის, ვისაც მიზეზიდან შედეგზე მსჯელობა არ ძალუძს. სმითმა ვერ დაინახა, რომ ჩრდილოეთის მეფის შესახებ მის მიერ გაკეთებული მცდარი გამოყენება წარმოშობდა წინასწარმეტყველურ საფუძველს, რომელიც მას ასევე მიიყვანდა მეექვსე წელულის არასწორ წარმოჩენამდე, სადაც მოცემულია გაფრთხილება ქრისტეს სიმაღლის სამოსის შენარჩუნებისა ან დაკარგვის შესახებ.

როგორც პავლე 2 თესალონიკელთა წიგნში უსვამს ხაზს, ასევე იოანეც გამოცხადების მეთექვსმეტე თავში და მეექვსე წელულში ხაზს უსვამს იმის გაგების აუცილებლობას, თუ ვინ არიან ის სამი ძალა, რომელთაც ქვეყნიერება არმაგედონისკენ მიჰყავთ. სმითის მიერ ჩრდილოეთის მეფის მცდარი გამოყენება მოწმობს ტიპებისა და ანტიტიპების სწორად გამოყენების უუნარობაზე.

სმითმა ვერ შეძლო, ან არ ისურვა, გამოეყენებინა ის პრინციპი, რომელიც ასე ძლიერად არის გადმოცემული პავლეს წერილებში, რომ ჯვრის დროით პერიოდამდე არსებული სიტყვასიტყვითი რეალობა წარმოადგენდა ჯვრის დროითი პერიოდის შემდეგ არსებულ სულიერს. როდესაც ეს პრინციპი ფრთხილად და სწორად არის დაცული, ადვილად მტკიცდება, რომ „ჩრდილოეთის მეფე“ მრავალ სიმბოლოთაგან ერთ-ერთია, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში არსებულ სულიერ „ჩრდილოეთის მეფეს“ წარმოადგენს. მეშვიდე დღის ადვენტისტებმა, ყველა სხვა ხალხზე მეტად, უნდა

იცოდნენ, რომ ერთ-ერთი ძირითადი სტრუქტურა, რომელზედაც წინასწარმეტყველება არის დაფუძნებული, არის ქრისტესა და სატანას შორის არსებული დიდი ბრძოლა. ქრისტე არის ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის მეფე, ხოლო სატანა ცდილობდა, თავი წარმოეჩინა, როგორც ყალბი ჩრდილოეთის მეფე.

სიმდერა და ფსალმუნის კორახის ძეთათვის. დიდია უფალი და დიდად საქებული ჩვენი ღვთის ქალაქში, მისი სიწმიდის მთაზე. მშვენიერია თავისი მდებარეობით, მთელი ქვეყნის სიხარულია სიონის მთა, ჩრდილოეთის მხარეებზე, დიდი მეფის ქალაქი. ღმერთი ცნობილია მის სასახლეებში, როგორც თავშესაფარი. ფსალმუნები 48:1-3.

სატანის მცდელობა, გააყალბოს ჭეშმარიტი ჩრდილოეთის მეფე, მოიცავს რომის პაპის გამოყენებას თავის მიწიერ წარმომადგენლად. სატანა ანტიქრისტეა, და ასევეა რომის პაპიც, რომელიც სატანის წარმომადგენელია მისი მოტყუების საქმეში.

„ამქვეყნიური მოგებისა და პატივის მოსაპოვებლად ეკლესია მიყვანილ იქნა, ემეზნა დედამიწის დიდკაცთა კეთილგანწყობა და მხარდაჭერა; და ამგვარად, ქრისტეს უარყოფის შემდეგ, იგი დაყოლიებულ იქნა, მორჩილება გამოეცხადებინა სატანის წარმომადგენლისთვის — რომის ეპისკოპოსისთვის.“ „დიადი ბრძოლა“, 50.

ალექსანდრე დიდის სამეფოს დაშლისას სელევკოს ნიკატორი გახდა ჩრდილოეთის პირველი მეფე იმ ისტორიაში, რომელიც წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავში. მისი მამა, ანტიოქოსი, ალექსანდრეს სამეფოში გავლენიანი წინამძღოლი იყო, ხოლო მისი ძე, სელევკოსი, ბაბილონის სატრაპად დაინიშნა. „სატრაპი“ არის მმართველი, და როდესაც სელევკოსმა დაიმტკიცა ის სამი ოთხიდან გეოგრაფიული ოლქი, რომლებსაც ალექსანდრეს სამეფო გაიყო, იგი ჩრდილოეთის მეფე გახდა.

სმითის პირადმა განმარტებამ და გრამატიკული წესების უგულებელყოფამ იგი იმ დასკვნამდე მიიყვანა, რომ უკანასკნელ დღეებში სატანის ბოროტების კავშირის შემადგენელი საბოლოო ძალები წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილი იყო როგორც სიტყვასიტყვითი ძალები და არა სულიერი ძალები. ამრიგად, მან ვერ დაინახა, რომ სელევკოს ნიკატორი, როგორც ჩრდილოეთის პირველი მეფე, ბაბილონის მმართველი, წინასწარმეტყველური აუცილებლობით განასახიერებდა ჩრდილოეთის საბოლოო სულიერ მეფეს, რომელიც იყო ძალა, აკონტროლებდა თანამედროვე სულიერ ბაბილონს.

და მოვიდა შვიდი ანგელოზიდან ერთი, რომელსაც შვიდი თასი ჰქონდა, და მელაპარაკა მე, მითხრა: მოდი აქეთ, და გაჩვენებ მსჯავრს დიდი მემკვიდრის, რომელიც მრავალ წყალზე ზის; რომელთანაც დედამიწის მეფეებმა იმრუშეს, და დედამიწის მკვიდრნი მისი სიძვის ღვინით დათვრნენ. და წამიყვანა სულით უდაბნოში; და ვიხილე ქალი, რომელიც მეწამული ფერის მხეცზე იჯდა, გმობის სახელებით სავსეზე, რომელსაც ჰქონდა შვიდი თავი და ათი რქა. და ქალი შემოსილი იყო მოწეულითა და ალისფერით, და შემკული იყო ოქროთი, პატიოსანი ქვებითა და მარგალიტებით, და ხელში ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლებითა და მისი სიძვის უწმინდურებით. და მის შუბლზე ეწერა სახელი:

საიდუმლო, დიდი ბაბილონი, მეძავთა და დედამიწის სისაძაგლეთა დედა. და ვიხილე ქალი წმიდათა სისხლით და იესოს მოწამეთა სისხლით დამთვრალი; და როცა ვიხილე იგი, დიდად განმიკვირდა. გამოცხადება 17:1-6.

ბოლო დღეებში ბაბილონს მმართველ ძალას წარმოადგენს პაპობრივი ეკლესია და ამიტომ იგი ჩრდილოეთის სულიერი მეფეც არის.

„გამოცხადების“ 17-ში მოხსენიებული ქალი (ბაბილონი) აღწერილია, როგორც „შემოსილი მოწეულითა და მეწამულით, შემკული ოქროთი, პატიოსანი ქვებითა და მარგალიტებით, ხელში რომ ეჭირა ოქროს სასმისი, სავსე სისაძაგლითა და მისი სიძვის უწმინდურებით:...და მის შუბლზე ეწერა სახელი: საიდუმლო, ბაბილონი დიდი, მეძავთა დედა.“ წინასწარმეტყველი ამბობს: „ვიხილე ქალი წმიდათა სისხლით დამთვრალი და იესოს მოწამეთა სისხლით.“ შემდგომ ბაბილონი გამოცხადებულია, როგორც „ის დიდი ქალაქი, რომელიც მეფობს მიწის მეფეებზე.“ გამოცხადება 17:4-6, 18. ძალა, რომელიც ამდენი საუკუნის განმავლობაში ქრისტიანული სამყაროს მონარქებზე დესპოტურ ბატონობას ინარჩუნებდა, არის რომი. მოწეული და მეწამული, ოქრო, პატიოსანი ქვები და მარგალიტები ცხადად გამოხატავს იმ დიდებულებასა და მეფურ ბრწყინვალეობაზე მეტ პომპას, რომლითაც რომის ამაყი საყდარი იწონებდა თავს. და არც ერთი სხვა ძალა ვერ იქნებოდა ასე ჭეშმარიტად წოდებული „წმიდათა სისხლით დამთვრალად“, როგორც ის ეკლესია, რომელმაც ასე სასტიკად დევნა ქრისტეს მიმდევარნი. ბაბილონს ასევე ბრალად ედება „მიწის მეფეებთან“ უკანონო კავშირის ცოდვა. უფლისგან განდგომითა და წარმართებთან კავშირით იუდეველთა ეკლესია მეძავად იქცა; და რომიც, მსგავსად ამისა, თავის გახრწნას იმით რომ შეეცადა წუთისოფლის ძალთა მხარდაჭერის მოპოვებას, იმავე განკითხვას იღებს.“ — The Great Controversy, 382.

მმართველი არის მეფე, და ესაიას მიხედვით, მეფე არის სამეფო და აგრეთვე სამეფოს დედაქალაქიც.

რადგან სირიის თავი დამასკოა, და დამასკოს თავი — რეცინი; და სამოცდახუთი წლის განმავლობაში ეფრემი დაიმსხვრევა, ისე რომ აღარ იქნება ხალხი. და ეფრემის თავი სამარიას, და სამარიის თავი — რემალიას ძე. თუ არ ირწმუნებთ, ნამდვილად ვერ განმტკიცდებით. ესაია 7:8, 9.

ესაიას მოწმობის თანახმად, წინასწარმეტყველების მოწაფემ, რომელიც 2023 წლის ივლისში იღვიძებს წინასწარმეტყველური გამოცდის პროცესისთვის, უნდა შეიცნოს „თავის“ წინასწარმეტყველური სიმბოლიზმი, თუ სურს განმტკიცდეს. თუ იგი არ ცნობს და არ გამოიყენებს „თავის“ სიმბოლიზმს, როცა ამას გარემოება მოითხოვს, მაშინ იგი განმტკიცებული არ არის. ურწმუნონი განმტკიცებულნი არ არიან, და ამიტომ ესაია უკანასკნელ დღეებში თაყვანისმცემელთა ორ ჯგუფს გამოყოფს, რომლებიც ან განმტკიცებულნი არიან, ან განმტკიცებულნი არ არიან. ესენი არიან იგივე ორი ჯგუფი, რომლებსაც ან აქვთ „ზეთი“, ან არ აქვთ „ზეთი“.

ერთი კლასი, რომელიც დაფუძნებულია და ზეთი აქვს, იღებს შუაღამის ღაღადის უწყებას, რომლის გახსნაც დაიწყო 2023 წლის ივლისში, ანდა იღებს 2 თესალონიკელთა წერილში ნათქვამ ძლიერ ცდუნებას. მათი გამოცდა არის მხეცის ხატის ჩამოყალიბება

და ის გზა, რომლითაც ყალიბდება მხეცი — იქნება ეს ბნელი საუკუნეების პაპობრივი მხეცი, თუ მისი ხატი, რომელსაც შეერთებული შტატები აყალიბებს, ან ის სამმაგი კავშირი, რომელსაც მსოფლიო მიჰყავს არმაგედონისკენ. ეს მოიცავს იმის აღიარების აუცილებლობასაც, რომ „თავი“, „მეფე“, დანარჩენი ორი ძალის მმართველი, რომლებიც სამმაგ კავშირს შეადგენენ, არის პაპობრივი ძალა.

„თავი“, იუდას დედაქალაქი, იყო იერუსალიმი — ქალაქი, რომელიც უფალმა აირჩია, რათა იქ დაემკვიდრებინა თავისი სახელი.

და სოლომონის ძე, რობოამი, მეფობდა იუდაზე. რობოამი ორმოცდაერთი წლისა იყო, როცა გამეფდა, და ჩვიდმეტი წელი მეფობდა იერუსალიმში, ქალაქში, რომელიც უფალმა ამოირჩია ისრაელის ყველა შტოდან, რათა იქ დაემკვიდრებინა თავისი სახელი. ხოლო დედამისის სახელი იყო ნაამა, ამონელი. 3 მეფეთა 14:21.

ქრისტესა და სატანის შორის დიდ ბრძოლაში ქრისტეს დედაქალაქი, სადაც იგი თავის სახელს დებს, არის იერუსალიმი; ხოლო სატანის ყალბი შესაბამისი იყო ბაბილონის პირდაპირი ქალაქი, რომელიც უკანასკნელ დღეებში წარმოადგენს სულიერ ბაბილონს, იმ დიდ ქალაქს. სატანა თავის სახელს ადებს შუბლზე, როგორც ღვთის ქალაქისა და დედაქალაქის ყალბ მიმზადველობას. მეფე, რომელიც იქ მკვიდრობს, არის მეძავთა დედა, რომელიც დედამიწის მეფეებთან მრუშობს. მეძავთა დედა არის პაპობრივი ძალაუფლება, ხოლო მისი ასულნი არიან დაცემული პროტესტანტული ეკლესიები, რომელთა შორის უპირველესი დაცემული განდგომილი ეკლესია არის შეერთებული შტატების განდგომილი პროტესტანტები.

ეს განდგომილი პროტესტანტები წარმოადგენენ მიწის მხეცის პროტესტანტულ რქას, და ისინი დაკავშირებულნი არიან თავიანთ დედასთან, რადგან უარყვეს ის წინასწარმეტყველური უწყება, რომელიც 1798 წელს იქნა გახსნილი. მათი შესატყვისი, რესპუბლიკური რქა, დაკავშირებულია დედამიწის მეფეებთან გაერთიანებული ერების ორგანიზაციასთან თავისი ურთიერთობის მეშვეობით, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათ მეფესთან. სამმაგი კავშირი, რომელსაც ქვეყნიერება მიჰყავს არმაგედონამდე, წარმოდგენილია მისი თავით, სადაც მისი სახელია დასმული, და სულიერი თანამედროვე რომი არის სულიერი თანამედროვე ბაბილონი. მისი „თავი“ არის პაპის ძალაუფლება.

პირველი უკანასკნელს წარმოადგენს, და მიუხედავად იმისა, დანიელის მეორე თავს მილერიტების მსგავსად ოთხ სამეფოდ განიხილავთ, თუ ისე, როგორც უკანასკნელ დღეებში გაიხსნა, რვა სამეფოდ, პირველი სამეფო იყო სიტყვასიტყვითი ბაბილონი. მილერიტები გეტყოდნენ, რომ უკანასკნელი იყო სიტყვასიტყვითი რომი. ბაბილონი და რომი ურთიერთჩანაცვლებადი სიმბოლოებია, რადგან ისინი წინასწარმეტყველური ხაზის პირველი და უკანასკნელი არიან.

უკანასკნელ დღეებში პირდაპირი ბაბილონის პირველი სამეფო განასახიერებს მერვე და უკანასკნელ სამეფოს, რომელიც არის სულიერი თანამედროვე ბაბილონი და ასევე სულიერი თანამედროვე რომი. ორ მოწმედ, რომლებიც წარმოდგენილია დანიელის მეორე თავში, ბაბილონი და რომი ურთიერთშემცვლელი სიმბოლოებია.

როდესაც პაპური მეძავი წარმოდგენილია შუბლზე დაწერილი სახელით, რომელიც განსაზღვრავს „საიდუმლო ბაბილონს“, იგი ამავე დროს განსაზღვრავს „საიდუმლო რომსაც“. წინასწარმეტყველური „საიდუმლო“ წარმოადგენს ისეთ ჭეშმარიტებას, რომელიც იმდენად ღრმაა, რომ იქ წარმოდგენილი ჭეშმარიტების სიღრმის სრულად გაგება შეუძლებელია, განსაკუთრებით სულიწმიდის ზემოქმედების გარეშე. მაგრამ ბიბლიური „საიდუმლო“ იმასაც მოითხოვს, რომ ის, რაც ამ საიდუმლოსთან კავშირში გამოცხადებულია, აუცილებელი გაგება იყოს მათთვის, ვინც ცდილობს განსაცდელის ჩაბარებას. ამიტომაც, რომ გამოცხადებაში ორი მოწმე ხაზგასმით მიუთითებს თანამედროვე რომის გაგების აუცილებლობაზე.

აქ არის სიბრძნე. ვისაც გაგება აქვს, დაითვალოს მხეცის რიცხვი, რადგან ეს არის ადამიანის რიცხვი; და მისი რიცხვია ექვსასი სამოცდაექვსი. გამოცხადება 13:18.

„სიბრძნე“ შეიმეცნებს მხეცის რიცხვს, რომელიც არის კაცის რიცხვი, და მისი რიცხვია ექვსი, ექვსი, ექვსი. „ცოდვის კაცი“ არის მხეცის თავი. სიბრძნე უკანასკნელ დღეებში ბრძენი ქალწულების თვისებაა და ასევე სიმბოლოა იმათი, ვინც უკანასკნელ დღეებში ცოდნის გამრავლებას იგებს. ვისაც არ ესმის, უგუნური ქალწულებია და ბოროტთა რიცხვს ეკუთვნის. „სიბრძნე“, რომელიც მათ არ ესმით, წინასწარმეტყველური აუცილებლობით საბოლოო წინასწარმეტყველური გამოცდის კონტექსტში უნდა იყოს, რადგან სწორედ ამ დროს არსებობენ ბრძენი და უგუნური ქალწულები. მათ უნდა ესმოდეთ „ექვსი, ექვსი, ექვსი“. გონებაც, რომელსაც სიბრძნე აქვს, იოანეს მიერ გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში ასევე უკანასკნელ დღეებშია მოცემული.

და აქ არის გონება, რომელსაც აქვს სიბრძნე. შვიდი თავი არის შვიდი მთა, რომლებზედაც დედაკაცი ზის. და არიან შვიდი მეფენი: ხუთი დაეცა, ერთი არის, ხოლო მეორე ჯერ არ მოსულა; და როცა მოვა, მცირე ხანს უნდა დარჩეს. და მხეცი, რომელიც იყო და აღარ არის, თვითონვე მერვეა, და შვიდთაგანია, და მიდის დასაღუპად. გამოცხადება 17:9–11.

რიცხვის „ექვსას სამოცდაექვსის“ გასაგებად საჭირო „გონება“ არის ბრძენი ქალწულის გონება, რომელმაც შეიძინა „ქრისტეს გონება“.

ვინ შეიცნო უფლის გონება, რომ ასწავლოს მას? ხოლო ჩვენ ქრისტეს გონება გვაქვს. 1 კორინთელთა 2:16.

გონიერი ქალწულთა დასს აქვს ქრისტეს გონება, ხოლო სულელ ბოროტ ქალწულებს — ქრისტეს მოწინააღმდეგის გონება.

„დადგა დრო, რომ ჭეშმარიტმა ნათელმა ზნეობრივი სიბნელის შუაგულში გაანათოს. მესამე ანგელოზის უწყება გაეგზავნა მსოფლიოს, რათა გააფრთხილოს ადამიანები, არ მიიღონ მხეცის ან მისი ხატის ნიშანი თავიანთ შუბლზე ან თავიანთ ხელზე. ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე გადაწყვეტილებამდე მისვლას, როგორზეც მხეცი მივიდა, და იმავე შეხედულებათა ქადაგებას, ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში.“ Review and Herald, July 13, 1897.

მხეცის ხატის ჩამოყალიბება არის იგავის ქალწულთათვის საბოლოო გამოცდა, და გონიერნი ფლობენ ქრისტეს გონებას, რადგან ისინი იმავე გადაწყვეტილებამდე მივიდნენ, რა გადაწყვეტილებამდეც ქრისტე მივიდა, ვინაიდან თავიანთი ნება სულიწმიდის ხელმძღვანელობას დაუმორჩილეს. ქრისტეს ხატის ჩამოყალიბება გონიერ ქალწულებში ეწინააღმდეგება მხეცის ხატის ჩამოყალიბებას უგუნურ ქალწულებში. უგუნური ქალწულები იმავე გადაწყვეტილებამდე მიდიან, რა გადაწყვეტილებამდეც მხეცი მივიდა, რადგან ისინი დაბნეულნი გახდნენ იმ საგამოცდო კითხვაზე, რომელიც ანტიქრისტეს სწორ იდენტიფიკაციას ეხება, რომელიც არის ჩრდილოეთის მეფის ყალბი სახე და თანამედროვე რომის თავი.

„ისინი, ვინც სიტყვის გაგებაში იბნევიან და ანტიქრისტეს მნიშვნელობას ვერ ხედავენ, უთუოდ ანტიქრისტეს მხარეს დაიყენებენ თავს.“ Kress Collection, 105.

უგუნური ქალწულები განსაცდელის ჟამს, რომელიც მხეცის ხატის ჩამოყალიბებად არის წარმოდგენილი, სიტყვის გაგებაში იბნევიან. მათი აღრევა დამყარებულია ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის არასწორ გაგებაზე; და რადგან ვერ ხედავენ თანამედროვე რომის ჭეშმარიტ მნიშვნელობას, ისინი იღებენ ძლიერ საცდურს, მიდიან იმავე გადაწყვეტილებამდე, რასაც მხეცი, და იმავე პაპურ შეხედულებებს უჭერენ მხარს ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში, და თავიანთ თავს ანტიქრისტეს მხარეზე აყენებენ.

ამ საკითხთა განხილვას ამ კატეგორიის მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.